

Mieczysław Żegliński (1922 – 1984), rzeźbiarz, ceniony twórca ludowy. Urodził się w Annostawiu w rodzinie rolniczej. Od najmłodszych lat pomagał w prowadzeniu gospodarstwa. Obserwując ojca, który w wolnych chwilach zajmował się stolarstwem i majsterkowaniem, sam zaczął wykonywać z drewna zabawki i drobne przedmioty.

Od lat 60-tych XX w. mieszkał w Rylsku Dużym, prowadząc własne gospodarstwo rolne. Jednocześnie zajmował się wyrabianiem biżuterii z brązu, srebra i mosiądzu. Wykonane przez siebie ozdoby – broszki, pierścionki i bransolety – sprzedawał w Cepelii, tam też zetknął się ze współczesną sztuką ludową, co zainspirowało go do zajęcia się rzeźbiarstwem.

W 1964 r. po raz pierwszy wziął udział w dwuetapowym konkursie sztuki ludowej, prezentując swoje rzeźby. Nagroda w eliminacjach powiatowych i wyróżnienie w wojewódzkich, zachęciło go do kontynuowania twórczości. Od tej pory rzeźbieniem zajmował się systematycznie, biorąc udział w wielu konkursach, wystawach, festiwalach, pokazach i innych imprezach folklorystycznych w kraju i za granicą, m. in. w Austrii, Argentynie, Niemczech, Anglii i Szwajcarii. Od 1972 r. członek Stowarzyszenia Twórców Ludowych w Lublinie. Za całokształt pracy twórczej został uhonorowany m. in. odznaką Zasłużonego Działacza Kultury (1967 r.) i Złotym Krzyżem Zasługi (1979 r.)

Mieczysław Żegliński wykonywał rzeźby i płaskorzeźby o różnorodnej tematyce: sakralnej, folklorystycznej, związanej z życiem codziennym wsi oraz rzeźby – zabawki.

Rzeźby sakralne to m.in. figury świętych, Chrystusa Frasobliwego, Matki Boskiej z dzieciątkiem, Świętej Rodziny. Częstym motywem w jego twórczości jest też pieta, droga krzyżowa czy ostatnia wieczerza.

Rzeźby związane z życiem codziennym są najliczniej reprezentowane w dorobku twórcy. W tej grupie znajdują się figurki przedstawiające mieszkańców wsi przy pracy, rzemieślników z narzędziami, postaci gospodarzy czy odpoczywających staruszków.

Rzeźby inspirowane folklorem to przede wszystkim figury muzykantów, zarówno całych kapel, jak i pojedynczych grajków, figury demonologiczne, anioły, diabły oraz rzeźby związane z obrzędowością doroczną (kolędniczy, szopki bożonarodzeniowe) i rodzinną (pary młode, wesela).

Rzeźby – zabawki, najczęściej ruchome, wykonywał w pierwszych latach swojej twórczości, najpierw dla młodszego rodzeństwa, potem dla własnych dzieci.

Prace Mieczysława Żeglińskiego cechuje: zwarta bryła, głowa postaci wciśnięta w ramiona, ręce słabo wyodrębnione od tułowia, ubiór zaznaczony schematycznie, wymodelowane twarze z charakterystycznymi dużymi oczami.

Rzeźby najczęściej wykonywał z drewna topolowego, rzadziej z wierzby, lipy i olchy, przy użyciu wąskiego nożyka lub dłutka. Jego prace są w większości polichromowane. Początkowo stosował farby w jaskrawych, intensywnych kolorach, później w tonacjach ciemniejszych – odcieniach brązu i czerni. Do malowania pierwotnie używał akwareli i farb plakatowych, później także farb olejnych, połączonych z plakatowymi.

Prace Mieczysława Żeglińskiego znajdują się w wielu kolekcjach muzealnych, m.in. w Muzeum Archeologicznym i Etnograficznym w Łodzi, Muzeum w Tomaszowie Maz., Muzeum Ziemi Rawskiej oraz kolekcjach prywatnych.

Ela Świderek (1960 r.) urodziła się w Białej Rawskiej, wychowywała w Rylsku Dużym koło Rawy Mazowieckiej, obecnie mieszka w Skierniewicach. Kontynuatorka rodzinnych tradycji rzeźbiarskich. Zamiłowanie do sztuki wyniosła z rodzinnego domu. Jej ojciec, Mieczysław Żegliński, był cenionym rzeźbiarzem ludowym, a matka pomagała malować wyrzeźbione przez ojca figury i wykonywała ozdoby ze słomy.

Pierwsze próby rzeźbiarskie artystka podjęła w 1984 roku, po śmierci ojca. Początkowo wykonywała rzeźby dla siebie i znajomych. Na przełomie lat 80. i 90. XX w. podjęła współpracę z Cepelią, a pod koniec lat 90. z Ośrodkiem Regionalnym działającym przy Łódzkim Domu Kultury w Łodzi. W tym okresie jej kariera rzeźbiarska nabrała tempa, uczestniczyła w wielu plenerach, wystawach, kiermaszach i konkursach, prezentując swój dorobek oraz zdobywając wiele nagród i wyróżnień.

Wcześniejsze rzeźby artystki stylistycznie nawiązywały do twórczości ojca, z upływem lat zaczęła poszukiwać własnej drogi, wypracowując indywidualny styl, stosując nowe formy wyrazu.

Wykonuje rzeźby i płaskorzeźby o różnorodnej tematyce, głównie inspirując się tradycyjną sztuką łowicką. Rzeźbi m.in. postacie świętych, kolędników, kapliczki, anioły i pary młode, często w strojach ludowych. Jej rzeźby sakralne, jak i świeckie, cechuje prostota ujęcia tematu, łagodna linia konturu, symetryczność, geometryzacja kształtu, uproszczenie, lapidarność i przejrzystość kompozycji. W płaskorzeźbach często pojawiają się ornamenty roślinne. Rzeźby są w większości polichromowane. Barwa odgrywa w jej pracach jedną z głównych ról. Posługuje się intensywnymi, nasyconymi barwami z szerokiej gamy kolorystycznej. Początkowo używała farb plakatowych, obecnie – akrylowych.

Rzeźby jej autorstwa znajdują się w Muzeach: w Łowiczu, Rawie, Łodzi, Lipcach Reymontowskich oraz licznych kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą. Od 2009 r. należy do Stowarzyszenia Twórców Ludowych w Lublinie, bierze czynny udział w wielu imprezach kulturalnych, konkursach, plenerach, pokazach i kiermaszach, promując poprzez swoją twórczość kulturę ludową regionu łowickiego.